DEFLO
HOEREN
Manteau
THRILLER

Hoeren

Manteau
THRILLER

Voor Willy, mijn vader en grootste fan

Dank aan mijn proeflezers: Isabelle Mertens, Mieke Vercruijsse, Johan Herings en Jan Vrints

© 2006 Uitgeverij Manteau / Standaard Uitgeverij nv en Luc Deflo
Standaard Uitgeverij nv, Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen
www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland: De Boekerij, Amsterdam
www.boekerij.nl
info@boekerij.nl

Eerste druk februari 2006

Omslagontwerp Wil Immink

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in ee geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetz elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaand schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 90 223 1937 7
D 2006/0034/17
NUR 330

Inhoud

Hoofdstuk 1
Hoofdstuk 2
Hoofdstuk 3
Hoofdstuk 4
Hoofdstuk 5
Hoofdstuk 6
Hoofdstuk 7
Hoofdstuk 8
Hoofdstuk 9
Hoofdstuk 10
Hoofdstuk 11
Hoofdstuk 12
Hoofdstuk 13
Hoofdstuk 14
Hoofdstuk 15
Hoofdstuk 16
Hoofdstuk 17
Hoofdstuk 18
Hoofdstuk 19
Hoofdstuk 20
Hoofdstuk 21
Hoofdstuk 22
Hoofdstuk 23
Hoofdstuk 24
Hoofdstuk 25
Hoofdstuk 26
Hoofdstuk 27
Hoofdstuk 28
Van Deflo

1

‘Ik kan het niet. Ik kan geen mens vermoorden.’

Aan de andere kant van de lijn bleef het een hele tijd stil. Het was een geladen stilte, doordren van angst. De man, die in de schaduw van een beukenhaag stond, zette zijn kraag op en mompeld ‘Waarom ik! Ik kan het niet.’

‘Doe wat ze vragen. We hebben geen keuze’, klonk een barse mannenstem.

‘We. We! Ik, zul je bedoelen’, siste hij tussen zijn tanden, agressief nu. ‘Jij staat er ook op!’ Toe het stil bleef, werd zijn stemtimbre zachter. Bijna wanhopig. ‘Hoe komen ze aan die foto's?’

‘Dat weet ik niet. Zorg dat je ook de negatieven te pakken krijgt.’

De man in de regenjas begon te beven. Het besef dat hij er alleen voor stond, maakte hem ziek va angst. Het bloed klopte in zijn slapen. Hoe had het ooit zover kunnen komen? Hij kon het ni bevatten. Nog altijd niet. Maar een keuze was er niet. Er was geen weg terug.

‘Ja.’

‘Wanneer zie je hen?’

‘Straks.’ De stem klonk onvast, gevolgd door gestommel en een zacht gekreun.

‘Doe het. Doe gewoon alles wat ze vragen.’

De lijn werd verbroken. De man in de regenjas stak zijn gsm in zijn zak. ‘Gewoon.’ Zwa ademend sloot hij de ogen. Dat had hij beter niet kunnen doen, want toen kwamen de beelden en begc hij te beven en te transpireren. Die Zuid-Amerikaanse gangsters twijfelden niet. Ze zouden he kapotmaken, en niet alleen hem. Ook zijn gezin. Ze deinsden voor niets terug. Hij herinnerde zich c avond ervoor, in het station van Mechelen. Toen hij van het perron kwam, hadden ze hem uit c stroom pendelaars geplukt. Hem doodgewoon bij de arm genomen en hem glimlachend, met zach dwang, de toiletten ingeloodst, waar ze zijn hoofd in de wc-pot hadden geduwd en dan doorgetrokke Een vijftal keer. Geknield voor de wc, spuwend en naar adem happend, kreeg hij de foto's onder c neus geduwd.

De gedachten verdwenen. Hij hoorde ‘iets’. Voetstappen – ze kwamen snel dichterbij. Hij staard in het donker, drukte zijn rug in de beukenhaag en zijn hand verdween in de zak van zijn regenjas.

Het was koud en zo onbehaaglijk vochtig, alsof de aarde met haar klamme vingers langs haar dij streek. Diana Caicedo huiverde. Ze liep haastig de hoek om. Handenwrijvend, met haar hoofd die weggedoken in de opstaande kraag van haar korte, gecentreerde regenjasje, elegant, dat wel, maar n als de rok veel te licht voor de tijd van het jaar. Ze mocht dan al één brok energie en Zuid-Amerikaar temperament zijn, tegen de Belgische kou zou ze, ondanks het feit dat ze al vele jaren in dit apenla vertoefde, nooit opgewassen zijn. Maar capituleren zou ze niet. Nooit. Beter elegant kou lijden da warm vanbuiten en vanbinnen koud.

Het grind kraste onder haar naaldhakken terwijl ze door de onverlichte steeg naar de garageb

liep die mijnheer André speciaal voor haar had gehuurd. Discreet, helemaal achterin en grenzend aa de smalle doorgang die leidde naar het verloederde basketbalplein waar haar meisjes o woensdagmiddag soms met kinderen uit de buurt speelden. Eigenlijk waren ze nog veel te jong o alleen op straat rond te hangen. Maar nood breekt wet. Voor een alleenstaande moeder dan toch. E bovendien was ze wel tevreden met haar nieuwe leventje. Ze had nu een leuke en aangename socia huurwoning, gelegen in een nette buurt, een eenvoudige arbeiderswijk met sympathieke, maar o z nieuwsgierige mensen.

Ongetwijfeld veel beter dan haar vorige flat. Dat vervallen krot in het hart van de Brussel Matongéwijk dat ze had gedeeld met drie louche Albanezen, waar het gemakkelijker was om ha beroep uit te oefenen maar heel wat gevaarlijker om te leven – ondanks de bescherming die ze ha genoten.

Ze besefte dat ze geluk had gehad toen ze onlangs een parttime job had gevonden. *Graçias a Dio* In een callcenter op het industrieterrein van Mechelen-Noord, vlot bereikbaar met het openba vervoer en niet slecht betaald. Voldoende om de dagelijkse kosten te dekken. Maar niet genoeg voo de schuldenberg die Julio heeft achtergelaten, bedacht Diana Caicedo. Ach, al bij al mag ik ni klagen. Alle beetjes helpen en bovendien kan ik daardoor mijn ‘bijberoep’ wat selectiever gaa uitoefenen.

De dunne beukenhaag werd hoger en dichter. Het leek alsof de steeg nauwer werd, en donkerder.

Ze hield halt voor de garagebox en zocht tastend naar de deurkruk. De deur klemde, alweer. Dian Caicedo vloekte toen haar kunstnagel langs het roestige slot schuurde. In een opwelling van woede e frustratie spande ze haar spieren en na twee forse rukken zwaaide de deur open, krijsend, snakker naar wat olie, maar Diana Caicedo hoorde het niet.

Zoals ze ook de voetstappen niet hoorde, de aarzelende voetstappen die naderden, omfloerst do de duisternis en gedempt door dik rubber. Ze was gehaast, de kinderen waren alleen thuis. Bovendie was garagedeuren smeren mannenwerk. En een man had ze niet. Niet meer. En ze was niet van pla om daar in het eerstvolgende jaar wat aan te veranderen. Mannen, je had ze nodig. Zeer zeker. Ma niet in huis.

Monkelend dacht Diana Caicedo aan haar ‘date’ van de avond. Een gemakkelijk karwei. Ee heertje uit de buurt. Een echte gentleman en rokkenjager. Tenminste, dat dacht hij van zichzelf. Sti had hij wel, want Andréke, een gepensioneerde kabinetschef en haar betalende minnaar, wachtte haa steevast op in maatpak en vers gesteven hemd. Met de flair van een Robert De Niro, een handgerol Cohiba in zijn bek en een ijsgekoelde weduwe Cliquot binnen handbereik.

De Zuid-Amerikaanse had binnenpretjes toen ze zich afvroeg of De Niro ook zo snel aan zij trekken kwam. Bij Andréke was het een beetje strelen en rukken, een Kleenex bij de hand houden e klaar. Proper karwei, goed betaald en vooral, recurrent. De Niro mocht blijven waar hij was. Allee jammer van het late uur. Maar mijnheer André was als de dood voor de buren. ‘Schending van mij privacy’ noemde hij het. Als het kind maar een naam had. Dat was trouwens de reden waarom hij dez anonieme garagebox had gehuurd. Alleen voor haar. Hoewel haar nieuwe huurhuis zich op amper ee kilometer afstand van zijn woning bevond. Maar een kilometer te voet door de vrieskou, dat ware negenhonderdnegenennegentig meter te veel. Enfin, mijnheer André zat er warmpjes in, hij wilo ervoor betalen en meer moest dat niet zijn. Mochten de buren ooit te weten komen dat hij een ho ontving, hij zou ter plekke doodvallen. Een goeie man, mijnheer André. Maar wel een man.

Na wat gemorrel en gefriemel slaagde de jonge vrouw erin om op de tast haar autosleutel in h portierslot te duwen. Ze gleed achter het stuur en draaide de contactsleutel om, maar de Citroën g geen teken van leven. Een flauw gepruttel. Meer niet. Ze probeerde het een tweede keer. Zelfo

doemscenario.

‘Mierda. Bateria plat.’

Dat dit weer net nu moest gebeuren. Ze strekte haar arm en stak de binnenverlichting aan. H interieur van haar auto stemde haar moedeloos. Een zootje was het. Proppen papier van een halv keukenrol op de vloermatten. Stukken krant. Speelgoed van de meisjes van bij McDonald Snoepwikkels. Er waren er zelfs een paar tussen de hoofdsteun van de passagiersstoel geduwd.

Diana Caicedo keek met een vermoeide oogopslag naar het dashboard waar lampjes brandden. D hendel om de motorkap te openen? Waar zat dat ding nu ook weer? Ergens onderaan. Ze liet haa vingers langs de stoel glijden. Twee harde tikken op de ruit deden haar beweging verstarren.

Er was iemand.

In de garage.

In de duisternis.

Caicedo hapte naar adem en haar ogen vernauwden zich. Ze spande zich in om iets te kunnen zie maar in de verlichte auto lukte dat niet.

Toen het portier werd opengetrokken, raasde de angst door haar lichaam. In een reflex bracht d Zuid-Amerikaanse haar handen over haar hoofd.

‘Mevrouw?’

‘Ja.’

‘Sorry. Maar is er een probleem?’

‘Disculpe?’ zei Diana, die de Nederlandse taal bijna perfect beheerste, maar niet in ee stresssituatie.

‘Excuseer?’

‘Excuseer. Ik… ben geschrokken. Wie…’

‘Ik woon hier in de buurt. Ik hoorde u vloeken en dacht…’ De stem klonk nasaal en beverig. D laatste woorden waren onverstaanbaar.

‘Dank u. Dat is heel vriendelijk. Dank u.’

Het werd stil, op het gênante af. Uitstappen of niet? Diana Caicedo twijfelde. Dat was al zo sind Julio haar had verlaten en voor zijn blonde pubervriendin had gekozen. Dat twijfelen. Dat hij haar ha verlaten was uiteindelijk een goede zaak gebleken. De stomme latino macho. Meer schulden had h dan er haren op zijn kop stonden.

Verlaten, maar wel met twee kleine kinderen. De gedachte overrompelde haar.

‘Wat is het probleem?’

De man stond in de duisternis. Ze kon zijn gezicht niet zien. Alleen een silhouet. Hij was tenge Hij stond daar maar te staan. Zijn aarzelende toon stelde de jonge Zuid-Amerikaanse op haar gemak.

‘Ik weet het niet. Yo no sé. Dat ding start niet en ik moet dringend weg.’

‘Waar ga je naartoe?’

Diana Caicedo zweeg. Het leek wel of die kerel haar probeerde te versieren of zo. Ook dat nog. Z onderdrukte haar frustratie.

‘Mijn kinderen. Ze wachten op mij.’

‘Oh. Oké. Sorry.’

Het werd stil, wat logisch was, want als je aan een opdringerige hengst vertelt dat je kinderen he dan ~~bindt hij meestal gauw in. Dan daalt zijn hormoonspiegel pijlsnel. Tot onder het vriespunt~~. Da wordt hij stil van.

De stilte was echter allerminst rustgevend. Ze had iets onheilspellends. Diana Caicedo voelde dreiging, dik en stroperig. Ze overwoog om het portier met een smak dicht te trekken en de deur slot te doen. Ze drukte haar handtas in haar schoot. Haar hand zocht naar haar gsm.

‘Wil je dat ik er even naar kijk?’

De woorden klonken zo vanzelfsprekend. Stupida, die man is gewoon hulpvaardig, dacht Caiced terwijl haar vingers de gsm loslieten. Diana, chica, je woont niet meer in de Matongé.

‘Ja. Waarom niet? Kent u iets van auto's?’

‘Boh. Ik heb toch een jaar of vijf in een garage gewerkt. En… ik heb een zaklantaarn bij me.’

Caicedo ontspande zich. Haar zwarte ogen fonkelden in het licht van de zaklantaarn. Een me mocht al eens geluk hebben in het leven. Een f' cking garagist. En niet met zijn handen open om ze v geld te laten stoppen.

‘Gracias a Dios!’

Ze zwaaide haar benen uit de auto en stapte uit. Energiek, en weer helemaal ha temperamentvolle zelve, trok ze haar regenjas glad. Ze lachte haar gave witte tanden bloot. Toen z een stekende pijn in haar lies voelde, stierf de lach op haar gezicht en maakte plaats voor ongeloof, d razendsnel overging in puur afgrijzen. Ze wankelde en klauwde naar de deur. Haar benen werden sla Haar rechterknie schramde over het beton.

Pijn…en nog…meer pijn.

‘Tranquile, señor Thuys.’

Toen hij de diepe bas hoorde, voelde Leo Thuys de angst door zijn lijf gieren. Hij bleef stil staa De breedgeschouderde man, die op de parking aan de Plantinkaai in de schaduw van een vrachtwag had staan wachten, strekte zijn arm uit. Hij had een enveloppe vast en droeg handschoenen. Hij oo Typisch. Die gangsters waren profs. Die namen geen risico en zeker niet als ze iemand uit de we wilden ruimen. Ondanks de angst voelde Thuys ook opluchting, want het doemscenario dat ze he zonder pardon zouden afmaken en zijn lijk in het zwarte Scheldewater dumpen, leek overdreven.

Thuys pakte de enveloppe aan, trok de klep open en bekeek de inhoud. Foto's én negatieven. All was er. Op het eerste gezicht dan toch, want met die gangsters wist je maar nooit.

‘Is dat alles?’ vroeg Thuys beverig. De latino grijnsde een rij tanden bloot. Er flikkerde goud in.

‘Si señor.’

Thuys likte aan de klep, plakte de enveloppe dicht en zei: ‘Bedankt.’

Hoe komen die smeerlappen hier aan? De vraag brandde op zijn lippen maar hij durfde ze ni stellen. Hij wilde weglopen, maar de angst sneed hem de benen af. Die gangster, die naar de glad waterspiegel staarde, zou hem genadeloos in de rug schieten, zijn lijk naar de kade slepen en het wat in schoppen. Daarom droeg hij immers handschoenen. Nee, dat is om vingerafdrukken te vermijde op de enveloppe. Het zweet parelde op het voorhoofd van Thuys.

‘Ricardo dankt u’, zei de man en hij keek Thuys glimlachend aan. Die voelde de angst langzaa van zich afglijden. Hij liet de enveloppe in de binnenzak van zijn overjas glijden.

‘Dan ben ik nu een vrij man?’

‘Si señor’, zei de latino en hij stak zijn hand uit. ‘Het wapen, por favor.’

‘Dat heb ik niet meer’, loog Thuys. ‘Ik heb het weggegooid.’

Na een korte aarzeling liep de latino weg, achternagekeken door Thuys. De man voelde de blik e maakte een kwartdraai.

‘Señor Thuys.’

‘Ja?’

‘Relax. 't Is voorbij.’

Thuys draaide zich met een ruk om. Er hingen speekselblaasjes aan zijn lip.

Voorbij! Hij greep naar zijn hoofd. Plukte aan zijn dunne rosse haar. Man toch. Hij staarde in he water. Man toch.

De Zuid-Amerikaan streelde het streepje haar op zijn kin. Hij rolde met zijn schouders en toen h naar de overkant van de kade wees, in de richting van de Elleboogstraat, kwamen er pretlichtjes in zij ogen. Voor Thuys maakte dat de verwarring nog groter. De stem van de latino werd warmer. Ze wer heser. Heter. Vettiger. ‘Ricardo apprecieert zijn vrienden, señor Thuys. Laat ik u een tip geven. G eens kijken, daar, de Elleboogstraat in. Dan direct links, rechts en nog een keer rechts. In de Lang Ridderstraat, daar moet je eens gaan zien. Een lekker jong…’

‘Ja. Jaja’, hijgde Thuys en hij liep haastig weg.

2

Daphné Brainard was een meisje.

Een mooi meisje.

Geen vrouw.

Ze had een melkwitte huid en blonde haren, glanzend als blauw satijn, die ze bij het zien van e late voorbijganger met een zwaai achterover streek. Haar vingers gleden langs haar ranke hal sensueel, als in een sierlijke, kalligrafische pennentrek.

Aangetrokken door het meisjesvlees, bleef Leo Thuys staan en hij likte nerveus over zijn dunn bloedeloze lippen. Hij keek vluchtig achterom – dat had hij al de hele tijd gedaan – en liep dan m grote passen naar de overkant van de straat, vanwaar hij de waar schouwde. Een pas ontloke kinderlijf, glad, geen plooi te veel, zo puur dat het van plastic leek. Een engelengelaat, waarin twe blauwe ogen hem ongeïnteresseerd gadesloegen. Mannen op de stoep. Stukken koopwaar op ee lopende band die achteloos worden gescand en in de winkelwagen worden gegooid.

Toen de late wandelaar bleef staan en aarzelend de straat overstak, werden de ogen van de blond nimf plots alert. Ze doorprikten genadeloos zijn laatste greintje zelfrespect. Zijn dunne vel.

Thuys wendde de ogen af en vroeg zich af wat hij hier in godsnaam te zoeken had. Zijn werk z erop. Zijn schuld was ingelost. Na de transactie had hij met de wagen doelloos rondjes gedraaid. O te bekomen van de spanning. Daarna had hij toch maar een ommetje gemaakt langs de Antwerps rosse buurt. Zomaar. Niet van plan om naar de hoeren te gaan. Gewoon de geile sfeer opsnuiven. T rust komen. Eerst wat cruisen met de auto. Daarna een wandeling maken. Om beter te kunnen kijke Om te genieten van het vrouwenvlees. Gewoon kijken en wegwezen. Twee keer blokje om. Meer nie Het was hem niet gelukt. De woorden van de Zuid-Amerikaan waren in zijn hoofd blijven spoke zoals een vervelend geruis op de radio. ‘In de Lange Ridderstraat, daar moet je eens gaan zien. E lekker jong dingetje. Nog geen achttien.’

En hier stond hij nu. Voor de etalage. In de Lange Ridderstraat. Hij wilde naar zijn auto lopen e gewoon naar huis rijden, maar zijn blik kon niet weerstaan aan het minuscule negligé dat haar borst omhulde als een tweede huid. Dat haar stijve tepels streelde. Heel kort was het, dat stukje roze zijd en afgeboord met dons. Het waaierde open. Slanke blanke dijen. Kinderdijen, met rood satijn ertusse Ranke enkels. Satijnen pumps.

Thuys kreeg een prop in de keel, ademde zwaar en knipperde met de ogen. Hij had gelijk, die Zui Amerikaanse smeerlap. Ze was bloedmooi.

Het motregende en de kinderkopjes glansden. En Daphnés lippen glansden ook. En de kalen schedel van de man in de gabardine straalde een rozerode gloed uit. Gevangen in het neonlicht.

Leo Thuys keek instinctmatig nog een keer achterom om te zien wat hij al wist. De steeg w verlaten. De echte actie speelde zich wat verderop af, in het kloppende hart van de rosse buurt.

Met gekromde schouders frutselde hij aan zijn sik, om daarna met een stug gebaar zijn wijsving en duim over elkaar te wrijven. Het meisje keek hautain de andere kant op. Alsof ze helemaal gee

kindhoer was, maar een deftige jongedame die de avances van die middelbareleeftijdlul allerminst o
prijs stelde. Voor Leo Thuys was dat gebaar een stimulans. Hij werd er alleen maar heter van. H
voelde zijn erectie groeien, aarzelde niet meer, liep het opstapje op en gaf met zijn knokkels drie fors
tikken op de deur.

Daphné Brainard, met een glimlach om de lippen, wipte energiek van haar barkruk en fluisterd
‘Bingo, schatje’. De buit was immers binnen. Ze wachtte een paar seconden totdat het gestomm
achter in haar peeskamertje verstomd was, trok haar negligé strak, draaide de sleutel om en trok d
deur op een kier.

Het was niet van angst dat ze huiverde toen ze door de deurkier keek. Wel van de koude tocht d
in haar naakte schouders beet.

‘Hoeveel moet het kosten?’

‘'t Is te zien waarvoor.’

De hoerenloper frutselde in zijn rosse sik. Hij droeg dunne, lederen handschoenen.

‘Trekken, vijfentwintig. Pijpen, vijftig. Neuken, vijfenzeventig. Geen sm, geen Grieks en alles m
condoom.’

De man trok zijn bovenlip op en deed een poging tot een grijns. Gele tanden. Vieze, grote, vuil
stinkende tanden. Afgrijselijke kauwtuigen. Een groot ros konijn. Daphné Brainard slikte haar afschu
door. Het hoorde er allemaal bij. Ze probeerde de typische, professionele glimlach op haar gezicht
toveren, maar daar was ze nog te jong voor, en te onschuldig. Het werd iets tussen een glimlach en ee
grimas.

‘Wat zal het zijn?’

De man keek haar verdwaasd aan.

‘Binnen of buiten?’

‘Oké.’

‘Wat oké?’

‘'t Is goed. We zullen wel zien.’

De deur ging open. De man glipte naar binnen. Daphné vergrendelde de deur. De late bezoeker wa
één brok zenuwen.

‘Wat scheelt er? Is 't niet naar uw goesting?’

‘Nee… maar…’

‘Nee maar wat?’

‘Ik vroeg me af of u hier ergens een ruimte hebt waar ik me eventueel wat zou kunnen opfrissen
zo, omdat…’

‘Met condoom, heb ik toch gezegd.’

‘Ja, maar ik dacht…’

‘Hier wordt niet gedacht. Alleen gedaan.’

De man – zo'n typische, zielige ambtenaar die thuis op zijn kin moet kloppen – zweeg. Er liep ee
rij zenuwtics langs zijn wang. Zijn rosse sik ging krampachtig op en neer. Hij schaamde zich, o
sukkel.

Daphné Brainard kwam dichterbij en legde gemoedelijk haar arm om de schouder van d
zielenpoot. Het was een prima zet, want zijn ademhaling bedaarde. Hij keek haar schichtig aan m

een blik waardoor het meisje bijna medelijden kreeg met de man die haar opa had kunnen zijn.

‘Ik heb hier alleen een wasbakje voor persoonlijk gebruik. Daar komen geen vreemden aan. Sorry Daphné Brainard probeerde een ontwapenende glimlach, wat haar deels lukte. De man ontspande zic ‘Doe maar rustig. Doe je jas uit. En ga op het bed zitten, want veel plaats is hier niet. Je moet ni beschaamd zijn. Doe maar alsof je thuis bent.’

Thuys deed zijn jas uit en Daphné legde die, keurig dubbelgevouwen, op een stoel achter h gordijn. Toen ze naar het bed liep, voelde ze de argwaan maar ze gunde haar bezoeker de kans niet o die te uiten.

‘Wat zal het zijn?’

‘Doe maar alles, dan.’

Daphné Brainard trok één wenkbrauw op en stak met een professioneel lachje haar hand uit. D gebaar begreep hij. Hij nam zijn portefeuille en gaf haar vijfenzeventig euro, die ze in de la van h nachtkastje duwde. De klant ging op de rand van het bed zitten. Hij staarde naar zijn handschoene Hij zag er niet uit. Melkwit vel, roos op zijn schouders, een ongezonde teint. Bij de gedachte aan h lange rosse schaamhaar dat dadelijk aan haar neus zou kriebelen, onderdrukte Daphné een zucht. haar walging. Ze snoof. Rook zijn huid. Er was geen noemenswaardige geur. Dat was al iets. Hopeli had hij geen zweetvoeten. De geur van mannelijke tenenkaas. Absolute horror was dat.

‘Doe je broek uit. En je schoenen. En die handschoenen. Anders wordt het nogal ingewikkeld Weer probeerde Daphné haar professionele glimlach, een mix van gemoedelijkheid en nonchalanc alsof ze het allemaal al eens eerder had meegemaakt. Gewoonlijk stelde die houding de moda bezoeker op zijn gemak. Maar deze man reageerde er amper op. Zijn slikker ging heftig op en ne terwijl hij zijn broek afstroopte. Er groeiden inderdaad lange, rosse haren op zijn kuiten. Hij maak geen aanstalten om zijn sokken uit te trekken. Des te beter. Waarschijnlijk hield hij die sokken altij aan. Dag en nacht. Ook op het strand, zijn voeten in van die belachelijke toeristensandalen. Misschi waren die sokken wel in zijn huid ingegroeid. Zoals een tatoeage. Het idee liet haar glimlachen. verborg het stiekeme lachje achter haar hand.

‘Geef maar hier die kleren. Kom, we hebben het hele bed nodig.’

Thuys keek naar de spontane kuiltjes in Daphnés wangen. De onschuldige blauwe ogen. Naar sensuele welving van haar lippen. Ze glommen, overdadig ingesmeerd met gloss. Hij begon zwijge zijn overhemd los te knopen. Op een behoedzame manier, bijna alsof het pijn deed. Het gi moeizaam met de handschoenen, die hij nog steeds droeg.

Daphné pakte de broek, graaide in dezelfde vloeiende beweging het jasje van het bed en hing bei kledingstukken bij de overjas over de leuning van de stoel, half verscholen achter het zware wijnro gordijn. Bevallig met haar heupen draaiend, liep ze naar het bed, waar ze schrijlings op een dij v haar klant ging zitten. Glanzend satijn op begerig vlees. Ritmisch haar bekken bewegend, keek ze he in de ogen en ze begon traag en plagend de onderste knopen van zijn hemd los te maken. Thuys, d zijn handen stijf open- en dichtkneep, zat erbij en keek ernaar. Toen Daphné zijn onderhemd optild hief hij gelaten zijn armen. Ze trok het over zijn hoofd.

‘En je handschoenen?’

De man antwoordde niet.

‘Geen kinky stuff, hé. Ik had je vooraf gewaarschuwd.’

Hij keek naar zijn handen.

‘Eczeem’, prevelde hij en hij wendde zijn blik af, zwaar ademend. Zijn dij beefde. Daph

Brainard streelde zijn wang. Hij kromp in elkaar.

‘Wat is je naam?’

Er kwam geen antwoord.

‘Je zegt het liever niet?’

‘Leo.’

‘Relax, Leo. Ik ga je verwennen. Zoals je bij moeder de vrouw nog nooit verwend geweest bent.’

Zijn hemd werd opengerukt. De kinderhand gleed omlaag. Langs zijn borstbeen, over een rand vet. Een twijfelende vinger in de navel. De klauw van de duivel. De andere vingers kropen na beneden. Zoals een vogelspin. Met vlezige poten en harde nagels. Rood. Doordrenkt van bloed. Z reten zijn huid open. Ze kropen naar de fletse onderbroek, naar de bobbel, die groter werd, en harde Opengesperde neusvleugels en gekwelde ademstoten.

Leo Thuys kreunde, met de punt van zijn tong tussen zijn tanden. Eindelijk, dacht Daphné. Ik he hem waar ik hem hebben wil.

Terwijl ze haar afgrijzen wegslikte, overbrugde een vinger de kloof tussen navel en opgezwolle eikel, die ze tussen duim en wijsvinger begon te masseren en toen de late klant nog een keer kreund loerde Aline Verbeêck, die behoedzaam van de wc naar het gordijn was gelopen, door een kier in he rode fluweel. Ondanks de spanning – in dit vak kon je alleen maar hopen op telkens weer een goed afloop – had ze binnenpretjes.

Mannen. Allemaal dezelfden. Als je in de buurt van hun klokkenspel komt, worden ze weerloos a baby's, dacht ze terwijl ze met haar hand over haar pijnlijke ruggengraat wreef. Langzaam, opdat d bezoeker het niet zou horen. Een mens wordt er niet jonger op. De hele tijd voorovergebogen staa loeren, was ook niet echt een bevorderlijke pose.

Het gekreun ging crescendo. Bijna simultaan kreunden ze nu. Het leek wel of die kerel al op h punt stond klaar te komen. Daphné zelf deed ook aardig haar duit in het zakje. Een natuurtalen Daphnéke Brainard. Een topper.

Een gezegende dag was het geweest, de dag dat ze elkaar tegen het lijf waren gelopen. Toevalli in een bar. Allebei diep in de shit. Lien omdat ze afscheid had moeten nemen van mijnheer Bert, haa laatste trouwe klant. De vrijgezel had de gewoonte om drie keer per week langs te komen. Hij wa haar enige vaste klant.

‘Lientje. Ik heb een nieuwe liefde gevonden. Ik hoop dat het jou ook nog een keertje overkom Zalig.’ Dat waren zijn letterlijke woorden geweest. Ze kon de intonatie nog horen nagalmen. En h sprak de woorden uit met een verzaligde glimlach van oor tot oor, de idioot. Alsof hij op felicitatie wachtte. Na de – royaal vergoede – laatste beurt, overgoten met pijn, nostalgie en vals sentiment, ha ze Bertje heel koket staan uitwuiven – je kon nooit weten waar het goed voor was – en daarna had besloten om zich te gaan bezuipen, want het vooruitzicht om alleen van de vitrine te gaan leven, bevi haar allerminst.

Het valt niet mee voor een pensioengerechtigde hoer om in die gemene, steeds maar jong wordende mannensmoelen te kijken, die dat oud wijf aangapen alsof ze een stuk slachtafval i Sommigen met ongelovige ogen. De meesten met duidelijke weerzin. Wat zit die vette zeug hier no te doen? Je kon het zo van hun strakke smoelen aflezen. De keren dat ze van schaamte in de grond ha willen kruipen, talloos waren ze.

En Daphné? Ze zat te huilen, diezelfde avond. Aan een hoektafeltje in het halfduister achter ee kleurige cocktail. Haar schouders schokten in het ritme van de regendruppels die tegen het raa

kletterden.

Toen Aline haar had gevraagd of ze mocht gaan zitten en wat er dan wel aan de hand was, had h kind haar verbaasd aangekeken. Ze was het duidelijk niet gewend dat een medemens zich spontaan o haar bekommerde, maar na één glas was het ijs al gebroken. Daphné, die behoefte had aan e uitlaatklep, had honderduit verteld over de relatie met haar stiefmoeder, met wie ze na de dood va haar vader noodgedwongen had samengewoond en die haar met lege handen aan de deur had gezet.

En over Bruno Vermost, sociaal assistent, en een kleurloze, kalende dertiger met heupen brede dan zijn schouders, die zich over haar had ontfermd en had besloten dat ze dan maar naar een weeshu moest. Maar zestien, dat was toch wel wat oud voor een weeshuis. Dus daar was misschien wel e mouw aan te passen. Want op hun zestiende zijn sommige meisjes al heel volwassen en zo. Toen h Daphné meedeelde dat hij voor haar zou zorgen, had hij haar bij wijze van intro voor de eerste ke geneukt. Een gratis servicebeurt, drie hoog in de Marollen. In zijn kale vrijgezellenflat.

Om hem ter wille te zijn en om een dak boven haar hoofd te hebben, had ze toegestemd. Ze ha maar wat naar het raam liggen staren. Naar de grauwe lucht. Zoals ze wel vaker deed. Als hij gaa werken was. Het neuken, ook dat werd steeds grauwer. Dat werd hij al gauw beu. Toen deed hij ha een ander voorstel. In het begin vond ze het weerzinwekkend, want telkens als ze hem pijpte, jank hij als een jong hondje. Na een paar keer begon het haar mateloos te fascineren.

Mannen, hoe gemakkelijk kon je hen om je vinger winden. Hen manipuleren. Marionetten war het, die zich lieten bedienen met slechts één stokje. Ze was ook andere mannen gaan neuken. Op eig initiatief. Op openbare plaatsen. Voor geld dit keer. Cash in het handje. Belastingvrij.

Toen ze genoeg had gespaard om een kamertje te huren, had sociale Bruno een biljet van honde euro op zijn keukentafel gevonden. Er was een begeleidend schrijven bij. *Koop een plastic pop. D voelt geen pijn*.

Ze was naar Antwerpen verkast, waar haar handeltje had gefloreerd. Tot ze een ander soort ma had ontmoet. Een heel charmante man. Iemand voor wie ze echte gevoelens was gaan koesteren. H bood haar een onderkomen aan. Hij zag kwaliteiten in haar die een ander nooit had gezien. Een ma die de kunst verstond om vrouwen te manipuleren. En de kunst om het ingewikkelder kluwen va stokjes en touwtjes, waarmee vrouwen zich laten bedienen, vakkundig te bespelen. Een smerig stinkende pooier!

Aline ‘Lientje’ Verbeêck huiverde. Wat een ellende. Zestien jaar, je ouders dood en dan in d klauwen vallen van een gewetenloze pooier. Ze hadden erover gepraat toen, in die bar. De hele avon Erover doorgeboomd, en gedronken, en nog meer gedronken en dan geklonken, op hun naken samenwerking. Daphné zou een nieuwe stiefmoeder hebben. En Lientje een nieuwe partner. Ervarin en jeugd – een ijzersterke combinatie.

Liens gedachten gingen naar waar ze altijd gingen, onontkoombaar, zoals water dat naar z stroomt. Naar haar eigen jeugdjaren. Goede jaren waren dat geweest. Toen ze nog de vlam van de r Blaes was. De absolute nummer één. Rooie Lien, waar de mannen naartoe gezogen werden zoa motten naar het licht. Aline Verbeêck, recht naar de top, professioneel gecoacht door Pablo Morale In de tijd dat pooiers nog souteneurs waren, en gentlemen, die er een erezaak van maakten h topmeiden een rijk belegde boterham en een welvarende status te bezorgen. Maar die tijd was voorb Voorgoed voorbij. En Pablo, hij was al meer dan vijftien jaar dood. Een roemloos einde wa gestorven aan een hartstilstand. Ergens in een groezelig cinemazaaltje.

Lien zuchtte.

Een pooier had ze vanaf toen niet meer gehad. En nu had ze er geen meer nodig en mocht ze er e

willen, dan zou hij waarschijnlijk niet geïnteresseerd zijn in een ouwe hoer met zware borsten en ee
dikke kont. En Lien was eigenlijk best wel tevreden met haar nieuwe leventje.

Daphné, dat was wat anders. Hoe ze dat meisje uit de klauwen van de pooiers zou kunnen blijve
houden, daar was ze nog niet uit.

Ach, ze is een zelfstandige meid, ons Daphnéke. En de tijden veranderen. Hoewel? bedacht ze.

Het was van haar spaarcenten dat zij en Daphné van een huisjesmelker dit provisoire peeskamert
hadden gehuurd, niet direct in het hart van de business. Zij zorgde voor het geld en Daphné deed d
rest. Wat het professionele milieu ervan dacht, daar had ze eigenlijk nog niet bij stilgestaan en ve
tijd om na te denken was er trouwens niet. Nu moest er gewerkt worden.

Snelle handen.

Gouden vingers.

Ze hield de adem in, totdat het bed ritmisch begon te kraken. Dat was het afgesproken signaal.

Lien pakte voorzichtig de kleren van de stoel, legde ze eerst op de grond, zodat er niets uit d
zakken zou kunnen vallen en vouwde daarna snel en behendig de jas en de broek open.

Sleutels. Afblijven. Een aansteker. Gewoon plastic wegwerpspul. Waardeloos. En hier, in d
broekzak. Ja, beet.

Verbeêck opende de portefeuille. Achter het gekraste plastic stak een foto van een dikke vrouw e
twee zuur kijkende kinderen. Een identiteitskaart. *Leo Thuys, Dennestraat 25, Mechelen*. Een kalend
rosse man van twaalf in een dozijn, hij had wat van een spitsmuis, keek met fletse ogen in de camera

Lien pakte een balpen, sloeg het beduimelde notitieboekje dat op de kast lag open en noteerd
haastig naam en adres. Een vast procédé bij hun lucratieve handeltje. Mochten er ooit vodden va
komen, dan konden ze de potentiële amokmaker onder druk zetten en houden.

Een treinabonnement. Een soort lidkaart. En geld. Vijftig, nog vijftig en vier keer twintig.

Hm. Niet mis, dacht Lien, en ze nam een briefje van vijftig en eentje van twintig en moffelde h
geld in haar blouse. Nooit alles pikken. Dat was een vuistregel. Dan kreeg je gegarandeerd hommel
met de klant. Vooral bij vrijgezellen was het uitkijken. Daar kon je hooguit tien à twintig euro stelen
Dat valt niet op. Dat zaait twijfel. Bij getrouwde venten kon je je meer permitteren. Ongeveer de hel
Want die categorie van hoerenlopers neemt het risico niet om terug te keren. Zeker niet als ze al thu
of bijna thuis zijn. De meesten maken zich na de lozing als een haas uit de voeten. Maar voor d
confrontatie met moeder de vrouw gaan ze eerst, tenminste als het routiniers zijn, hun controlelijst
af. Dan worden ze voor één keer lid van de bond van vooruitziende vrouwen.

Lien grijnsde.

Ze hoorde een hees gekreun.

De arme sukkelaar. Zijn jongeheer was blijkbaar heel dringend aan een stevige beurt toe want h
gehijg versnelde. Een piepend konijntje.

Lien vouwde de portefeuille dicht en stopte hem behendig in de broekzak. Ze inspecteerde d
zakken van de overjas. Er zat iets in. In de binnenzak. Iets hards. Een grote enveloppe. Geld. Heel ve
geld, dacht ze. Genoeg om met pensioen te kunnen gaan.

De hebzucht won het van de angst en hoewel ze overvallen werd door een onverklaarbaar gevo
van onbehagen, alsof er in de duisternis achter haar iemand geduldig zat te wachten op het moment d
ze haar wantrouwen zou laten varen om haar dan met een venijnige haal de keel af te snijden, rits
Aline Verbeêck de binnenzak open en trok er de enveloppe uit. Ze wilde hem openmaken.

Er viel net genoeg neonlicht achter het gordijn om te kunnen zien dat de klep was dichtgeplakt. Z
~~voelde iets stevigs. Zeker geen geld. Misschien foto's of een lidkaart of zoiets. Ze duwde ontgooche~~
haar lip tegen haar neuspunt en wilde de enveloppe in de jaszak laten glijden, toen plots het be
vervaarlijk kraakte.

Ze hoorde de zenuwachtige en hese stem van Daphné. ‘Hey. Leo. Rustig aan.’ Gevolgd door ee
gegrom. ‘Nee. Nee, Leo. Dat niet.’ Het klonk bijna reutelend.

Er was een gestommel. Een gesmoorde kreet. Een stoel viel om. Voetstappen. Ze kwame
dichterbij. Te laat, flitste het door haar hoofd en Aline Verbeêck sprong weg in de wc. Terwijl ze haa
adem inhield, klauwden haar vingers om de rand van de kleine gootsteen. Ze hoorde hoe dat ros
konijn razendsnel zijn kleren aantrok.

Opnieuw de stem van Daphné, hoog en ijl nu.

‘Alles oké, Leo? Sorry.’

De klant antwoordde niet. Daphné probeerde de angst uit haar stem te filteren maar dat luk
slechts gedeeltelijk. Uiteraard was het kind bang. Daphné voelde immers dat zij zich niet op tijd uit d
voeten had kunnen maken en dat ze op amper twee meter van de klant stond, vermoedelijk met de de
nog open. Maar die was zich blijkbaar van niets bewust. Gescharrel en geritsel, het kon niet sn
genoeg gaan.

Hoewel, dacht Lien, en ze legde haar hand op haar bonzende hart. Stel dat hij nog gauw zijn p
wil afspoelen – een vast ritueel bij gehuwde hoerenlopers – dan zijn we gezien. Veel tijd om erover
piekeren kreeg ze niet. Ze hoorde snelle voetstappen. De deur die open- en weer dichtging.

Daphné trok met een ruk het gordijn opzij. Uit haar ogen straalde opluchting.

‘Wat was dat allemaal?’ vroeg Lien, en ze liet de vuile lucht uit haar longen stromen. Het zwe
stond op haar voorhoofd.

Daphné liet haar hand langs haar keel glijden.

‘Wat dan?’ vroeg Lien.

‘Die zot kikt op wurgseks.’

Lien voelde een huivering langs haar ruggengraat lopen.

‘'k Heb mijn nagels eens goed in zijn dij gezet.’

Lien zei niks.

‘En?’ vroeg Daphné, die niet al te zwaar aan het voorval leek te tillen. Ze wreef haar duim e
wijsvinger over elkaar.

Lien stak het geld op dat ze uit de portefeuille had gehaald en zwaaide ermee.

‘Honger?’

‘Ja.’

‘Chinees?’

‘Oké.’

‘Nummer?’

‘Doe maar de vijf.’

‘Ik neem de acht, de noedels.’

‘Da's dertien’, grijnsde Daphné en ze gaf Lien een tik tegen haar kont.

Aline Verbeêck trok haar jas aan en liep naar het raam, lichtvoetig ondanks haar zware postuur. Zloerde door een kier in het gordijn. De straat was leeg.

Bij de deur bleef ze even staan luisteren en liep dan met energieke pas naar buiten.

De straat leeg. De klant weg. De kust veilig. De buit binnen.

sample content of Hoeren (Deleu, Book 8)

- download online Yellowcake here
- Botany Illustrated: Introduction to Plants, Major Groups, Flowering Plant Families (2nd Edition) pdf
- **The Feminist Movement of Today pdf, azw (kindle), epub**
- *download Early Twentieth-Century Continental Philosophy (Studies in Continental Thought) pdf, azw (kindle), epub*
- Some Old Lover's Ghost pdf
- *AngÃºstia here*

- http://metromekanik.com/ebooks/Yellowcake.pdf
- http://unpluggedtv.com/lib/Botany-Illustrated--Introduction-to-Plants--Major-Groups--Flowering-Plant-Families--2nd-Edition-.pdf
- http://twilightblogs.com/library/The-Feminist-Movement-of-Today.pdf
- http://aneventshop.com/ebooks/Run--Swim--Throw--Cheat--The-Science-Behind-Drugs-in-Sport.pdf
- http://drmurphreesnewsletters.com/library/The-Bolivian-Diary--Authorized-Edition-.pdf
- http://metromekanik.com/ebooks/Gold--Torment--Tides-of-Numenera--From-the-Depths--Book-1-.pdf